

Αφήνοντας κατά μέρος τη ρητορική, είναι σαφές ότι την ίδια ώρα που η ελληνική κυβέρνηση καταγγέλλει την αδιαλλαξία των δανειστών, η ίδια επιμένει στις «47 σελίδες», δηλαδή ένα νέο μνημόνιο. Ακόμη χειρότερα, αυτή η γραμμή νομοτελειακά σημαίνει ότι στο τέλος ακόμη και εάν κάνουν υποχωρήσεις οι «Θεσμοί» θα βρεθούμε με κάτι που θα είναι χειρότερο και από τις «47 σελίδες». Και αυτό είναι το καλό ενδεχόμενο, γιατί θα σημαίνει ότι θα «έχουμε συναντηθεί στη μέση του δρόμου». Στο κακό ενδεχόμενο απλώς θα αποδεχτούμε όλες τις προτάσεις των δανειστών.

Στην πραγματικότητα δέσμια του καταστροφικού σχήματος «ούτε ρήξη - ούτε υποταγή» η κυβέρνηση οδηγείται στην ταπείνωση (παρασύροντας στην ήττα μια ολόκληρη κοινωνία) ακόμη και εάν στο μεταξύ παίξει όλη τη χορογραφία της «ρήξης» (διακοπή διαπραγμάτευσης, προσφυγή στις κάλπες, νέα διαπραγμάτευση), ακριβώς γιατί δεν έχει στρατηγική ρήξης.

Γι' αυτό το λόγο και σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ χρειαζόμαστε να συζητήσουμε ανοιχτά και όχι με όρους «μυστικής διπλωματίας», την αναγκαία «τεχνική της ρήξης». Γιατί μπορεί να υπάρξει άλλος δρόμος ακόμη και τώρα:

- Εφόσον οι «θεσμοί» διαλέγουν το δρόμο της αδιαλλαξίας πρέπει να σταματήσει η διαπραγμάτευση και να σταματήσουν να εξαρτώνται οι εσωτερικές πολιτικές αποφάσεις από τη διαπραγμάτευση. Αυτό σημαίνει ότι επιστρέφουμε στη θέση ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις (που σημαίνει καμιά ιδιωτικοποίηση στα λιμάνια, στο Ελληνικό, στα αεροδρόμια, κανένα ξεπούλημα από το ΤΑΙΠΕΔ, κ.λπ.), ότι προχωρά μονομερώς η πλήρης επαναφορά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και των συλλογικών συμβάσεων, ότι εγκαταλείπεται η θέση για πρωτογενή πλεονάσματα και ότι δοκιμάζεται πραγματική φορολογική μεταρρύθμιση (αντί για το φόρτωμα βαρών στις πλάτες των λαϊκών τάξεων μέσω του ΦΠΑ).

- Η παύση πληρωμών στο χρέος πρέπει να γίνει πραγματικότητα και αυτό αφορά και τις δόσεις του ΔΝΤ και τις δόσεις προς την ΕΚΤ. Την ίδια στιγμή η έκδοση εντόκων πρέπει πλέον γίνεται χωρίς αίτημα αδειας από την ΕΚΤ. Ο λογιστικός έλεγχος του χρέους γίνεται πραγματικό όπλο και τα πορίσματα για την κλίμακα που μπορεί να χαρακτηριστεί παράνομο και επαχθές μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν βάση μιας θέσης για διαγραφή του χρέους.

- Ο πολιτικός έλεγχος της κεντρικής τράπεζας αποκτά ξεχωριστή σημασία. Η αποπομπή με πολιτική απόφαση του Στουρνάρα γίνεται πρώτη προτεραιότητα, ώστε να μπορεί να υπάρχει άλλος έλεγχος και δυνατότητα χρήσης όλων των εργαλείων που μπορεί να χρειαστούν (συμπεριλαμβανομένου και της αναγκαίας πλήρους άσκησης ουσιαστικού δημόσιου ελέγχου στις «συστημικές τράπεζες»).

- Ο έλεγχος των κινήσεων κεφαλαίων αλλά και ο περιορισμός των αναλήψεων από τράπεζες οφείλουν να αποτελέσουν άμεσα αναγκαία βήματα, σε πείσμα της ιδεολογικής τρομοκρατίας των συστημικών ΜΜΕ. Την ίδια στιγμή η δυνατότητα για παροχή ρευστότητας με μονομερή έκτακτη απόφαση της ΤτΕ (κατά το πρότυπο της Ιρλανδίας) επίσης είναι ένα αναγκαίο βήμα.

Προφανώς όλα αυτά βάζουν και θέμα ευρώ. Όμως, το το βάζουν μέσα σε μια ακολουθία πρακτικών ρήξης που το καθιστούν αναγκαία συνθήκη αλλά και πείθουν για την αναγκαιότητά του, όχι με όρους ιδεολογικής τοποθέτησης αλλά πρακτικής αναγκαιότητας. Από εκεί και πέρα το ερώτημα μιας πραγματικής παραγωγικής ανασυγκρότησης με όρους εναλλακτικού παραγωγικού υποδείγματος αποκτά άλλη διάσταση και δεν μπορεί να υποκατασταθεί από την αναμονή του επόμενου ΕΣΠΑ (ας θυμηθούμε ότι το προηγούμενο ΕΣΠΑ καθόλου δεν απέτρεψε την καταστροφική ύφεση και την κοινωνική διάλυση).

Θα υπάρξει μια τέτοια κατεύθυνση ρήξης; Δεν είμαι καθόλου βέβαιος. Για την ακρίβεια είμαι απόλυτα βέβαιος πώς δεν θα υπάρξει όσο η αντικαπιταλιστική Αριστερά μένει απλώς στο να καταγγέλλει με όρους αυτοδικαίωσης και όσο οι αριστερές τάσεις του ΣΥΡΙΖΑ επίσης απλώς καταγγέλλουν εσωκομματικά. Χρειάζεται και άλλης κλίμακας κινητοποίηση του λαού και πολύ πιο συγκεκριμένη τοποθέτηση για το τι σημαίνει ρήξη.

Η κινητοποίηση στις 11 Ιούνη οφείλει να αγκαλιαστεί από όλες τις δυνάμεις, κοινωνικές και πολιτικές που αναφέρονται στην αναγκαιότητα της ρήξης.

Η πίεση των δανειστών σημαίνει ότι εξακολουθούν να βλέπουν την Ελλάδα ως δυνάμει «αδύναμο κρίκο» και γι' αυτό επικεντρώνουν τις δυνάμεις τους στην επίτευξη όχι απλώς «αριστερής λιτότητας» αλλά ταπείνωσης. Αυτό σημαίνει ότι αντικειμενικά είμαστε μέσα σε ένα «παράθυρο ευκαιρίας» που δεν πρέπει να κλείσει. Το πώς θα παρέμβουμε στη συγκυρία που ανοίγει το αδιέξοδο των διαπραγματεύσεων θα κρίνει σημαντικά τις εξελίξεις.

ektosgrammis.gr